

GELD ALS SCHULD

"Een aantal van de grootste namen in de Verenigde Staten, in de sectoren van handel en productie, zijn bang voor iets. Ze weten dat er een kracht is ergens zo georganiseerd, zo subtiel, zo oplettend, zo verweven, zo compleet, zo verspreid, dat ze beter niet een te grote mond hebben als ze er veroordelend over spreken."

- Woodrow Wilson, voormalig President van de VS

"Iedere keer als een bank een lening afsluit, wordt er bankkrediet gecreëerd - nieuwe stortingen - gloednieuw geld."

- Graham F. Towers, Gouverneur, Bank van Canada, 193454

"Het proces waarmee banken geld creëren is zo simpel dat de geest het afstoot."

-John Kenneth Galbraith, Econoom

"Sta mij toe om het geld uit te geven en te beheersen en ik geef er niets om wie de wetten maakt."

-Mayer Anselm Rotschild, Bankier

Geld als Schuld

Twee grote mysteries domineren onze levens, liefde en geld.

'Wat is liefde?', is een vraag die eindeloos bestudeerd is in verhalen, liederen, boeken, films en televisie. Maar dat kan niet worden gezegd over de vraag, 'wat is geld?'.
Het is niet vreemd dat monetaire theorie niet de inspiratie is geweest van filmhits, maar het wordt niet eens genoemd in de scholen die de meesten van ons bezochten. Voor de meesten roept de vraag 'waar komt geld vandaan?' een beeld op van de Munt die biljetten drukt en munten slaat. Geld, zo denken de meesten, wordt gecreëerd door de overheid. Dat is waar, maar slechts tot op zekere hoogte.

Die metalen en papieren symbolen van waarde die we normaal zien als geld worden inderdaad gemaakt door een overheidsinstelling: de Munt. Maar het overgrote deel van het geld wordt niet gecreëerd door de Munt. Het wordt iedere dag, in enorme hoeveelheden, gecreëerd door private corporaties die we banken noemen.

De meesten denken dat banken geld uitlenen dat hen toevertrouwd is door storters (houders). Makkelijk om je voor te stellen, maar het is niet de waarheid.

Banken creëren het geld dat ze uitlenen niet uit haar eigen inkomsten - niet uit gestort geld - maar direct uit de belofte van de leners om terug te betalen. De handtekening van een lener op de leenovereenkomst is een

verplichting om de bank de lening terug te betalen plus rente, of ze verliezen hun huis, auto, of welk object ze als onderpand gaven. Dat is een grote verplichting voor de lener.

Wat vereist dezelfde handtekening van de bank? De bank mag het bedrag van de lening creëren en het bijschrijven op de rekening van de lener. Let wel: creëren!

Klinkt dat vergezocht? Dat kan toch niet waar zijn? Maar dat is het wel.

Om uit te leggen hoe dit wonder van modern bankieren ontstond, hieronder het verhaal van de goudsmid.

Het Verhaal van de Goudsmid

Ooit, in verschillende tijden, werd van alles gebruikt als geld. Het moest draagbaar zijn en genoeg mensen moesten er op vertrouwen dat het later weer kon worden ingewisseld voor dingen met echte waarde als voedsel, kleding en behuizing. Schelpen, cacaobonen, mooie stenen, zelfs veren zijn gebruikt als geld.

Goud en zilver waren aantrekkelijk zacht en makkelijk bewerkbaar, dus sommige culturen werden bekwaam met deze materialen. Goudsmiden maakten handel veel makkelijker door munten te gieten:

gestandaardiseerde eenheden van deze metalen, welks gewicht en zuiverheid was gegarandeerd.

Om zijn goud te beschermen had de goudsmid een kluis nodig. Al snel klopten zijn dorpsgenoten aan de deur om ruimte te huren om hun eigen munten en kostbaarheden te beschermen. Zo verhuurde de goudsmid in een mum van tijd iedere plank in de kluis en verdiende hij een klein inkomen met zijn kluisverhuurbedrijf.

Jaren gingen voorbij en de goudsmid bedacht iets slims. Houders kwamen zelden om hun goud weg te halen en ze kwamen nooit allemaal tegelijk. Dat kwam omdat de reçu's, die de goudsmid uitschreef als ontvangstbewijzen voor het goud, verhandeld werden op de markt als zijnde het goud zelf. Dit papieren geld was veel makkelijker dan zware munten. Bedragen konden gewoon opgeschreven worden in plaats van stuk voor stuk te worden uitgeteld voor iedere transactie.

De goudsmid bedacht er dus nog een andere handel bij. Hij leende zijn goud uit en rekende rente. Maar toen zijn handige reçugeld algemeen geaccepteerd raakte begonnen leners om leningen te vragen in de vorm van deze reçu's, in plaats van het daadwerkelijke metaal.

Terwijl de industrie zich uitbreidde vroegen meer en meer mensen de goudsmid om leningen. Dit bracht hem op een nog beter idee. Hij wist dat maar weinig van zijn houders hun geld daadwerkelijk ophaalden. Dus de

goudsmid dacht dat hij er makkelijk mee weg zou komen als hij reçu's uitschreef voor het goud van zijn houders naast zijn eigen goud. Zolang de leningen werden terugbetaald zouden zijn houders van niets weten en er ook niet slechter van worden. De goudsmid, nu meer bankier dan handwerksman, kon zo veel meer winst maken dan hij zou kunnen als hij alleen zijn eigen goud uitleende.

Jarenlang verdiende de goudsmid in het geheim een goed inkomen van de rente op andermans stortingen. Als prominent geldschieter werd hij almaar rijker dan zijn dorpsgenoten en hij liep ermee te koop. Verdenkingen groeiden dat hij het geld van zijn houders uitgaf. Zijn houders kwamen samen en dreigden hun goud op te nemen als de goudsmid niet opbiechtte waar zijn rijkdom vandaan kwam. In tegenstelling tot wat je zou denken werd dit geen ramp voor de goudsmid.

Ondanks de frauduleuze aard van zijn systeem, werkte zijn idee. De houders waren niets kwijtgeraakt. Hun goud lag veilig in de kluis van de goudsmid. Maar in plaats van hun goud terug te nemen eisten de houders dat de goudsmid, nu hun bankier, hen liet meeprofiteren door hen een deel van de rente te betalen. Dat was het begin van bankieren: De bankier betaalde een lage rente op stortingen van andermans geld, die hij dan uitleende tegen een hogere rente. Het verschil dekte de kosten van de bank en hij maakte nog winst ook. De logica van dit systeem is simpel. En het lijkt een redelijke manier om aan de vraag naar krediet te voldoen. Echter, dit is niet hoe bankieren tegenwoordig werkt.

Onze goudsmid bankier was niet tevreden met het inkomen dat overbleef nadat hij de rente-inkomsten had gedeeld met zijn storters. Ondertussen groeide de vraag naar krediet snel terwijl de Europeanen zich verspreidden over de wereld. Maar zijn leningen waren beperkt door de hoeveelheid goud die zijn houders in zijn kluis hadden liggen. Toen kreeg hij een nog gewaagder idee. Omdat alleen hijzelf wist wat er daadwerkelijk in de kluis lag, kon hij reçu's uitschrijven voor goud dat er helemaal niet was. Zolang niet alle reçuhouders tegelijkertijd naar de kluis kwamen om echt goud te eisen, hoe zou iemand het dan weten? Dit nieuwe plan werkte erg goed. De bankier werd ongelooflijk rijk door de rente die betaald werd op goud dat niet bestond.

Het idee dat de bankier geld uit het niets creëerde was te waanzinnig om te geloven. Dus deze gedachte kwam lange tijd niet bij mensen op. Maar de macht om geld te verzinnen steeg de bankier naar het hoofd, zoals je je kunt voorstellen.

Op een gegeven moment wekte de hoeveelheid leningen en zijn overdadige rijkdom weer het wantrouwen van de mensen. Sommige leners eisten echt

goud in plaats van papieren vervangers. Geruchten verspreidden zich. Verschillende rijke houders verschenen om hun goud weg te halen. Het spel was over. Een zee van re uhouders overspoelde de straat voor de gesloten bank. De bankier had niet genoeg goud en zilver om al het papier te dekken dat hij hen gegeven had. Dit wordt een 'run op de bank' (bankrun) genoemd. Het is wat iedere bankier vreest.

Het fenomeen 'bankrun' ru neerde individuele banken en schaadde logischerwijs het publieke vertrouwen in alle bankiers. Het zou vanzelfsprekend zijn geweest om simpelweg te verbieden om geld uit het niets te creëeren. Maar de grote kredieten die de bankiers aanboden waren onmisbaar geworden voor het succes van de Europese commerciële expansie. Dus werd deze praktijk gelegaliseerd en gereguleerd. Bankiers stemden in om zich aan limieten te houden op de hoeveelheid fictief geld dat ze konden uitlenen. Dit bedrag was nog steeds veel groter dan de daadwerkelijke waarde van het goud en zilver in de kluis. Meestal was de verhouding 9 fictieve dollars tegen 1 echte dollar in goud. Deze regels werden gehandhaafd door onverwachte controles. Er werd ook afgesproken dat in het geval van een bankrun, centrale banken lokale banken zouden steunen met noodinjecties van goud. Alleen als er runs op veel banken tegelijkertijd waren, zou de bankiers-kredietbubbel barsten en het systeem instorten.

Het huidige geldsysteem

In de loop der jaren is het fractionele reservesysteem en haar geïntegreerde netwerk van banken, ondersteund door een centrale bank, het dominante geldsysteem van de wereld geworden. Tegelijkertijd is de fractie goud die het schuldgeld dekt gestaag gekrompen tot niets. De basisaard van geld is veranderd.

Geld vertegenwoordigde waarde, nu vertegenwoordigt het schuld. In het verleden was een papieren dollar een reçu dat kon worden ingewisseld voor een vaste hoeveelheid goud of zilver. Tegenwoordig kan een papieren of digitale dollar alleen worden ingewisseld voor een andere papieren of digitale dollar. In het verleden bestond privaat gecreëerd bankkrediet alleen in de vorm van private bankbiljetten die mensen mochten weigeren, net zoals wij vandaag iemands persoonlijke cheque mogen weigeren.

Tegenwoordig wordt privaat gecreëerd bankkrediet legaal omgezet in door de overheid uitgegeven fiatvaluta: de US dollars, Canadese dollars en ponden die we normaliter beschouwen als geld. Fiatvaluta is geld dat wordt gecreëerd met overheidsgoedkeuring of decreet.

En wettige betaalmiddelwetten bepalen dat burgers dit fiatgeld moeten accepteren als afbetaling voor schuld.

Voor de duidelijkheid hieronder een beschrijving van wat fractionele reservesystemen zijn, overgenomen van wikipedia:

Fractional-reserve banking (fractioneel bankieren) is het in de huidige bancaire sector bestaande gebruik waarbij banken slechts een deel van de hun toevertrouwde middelen in direct beschikbare vorm aanhouden, en het overgrote deel van de middelen uitlenen, ongeacht hun verplichting om de hun toevertrouwde middelen, voor zover deze direct opeisbaar zijn, op eerste verzoek terug te betalen. Het gaat hierbij om de *direct opvraagbare* tegoeden (dus verplichtingen van de bank). Dit zijn in hoofdzaak:

- de tegoeden van rekeninghouders in rekening courant (de creditsaldi op betaalrekeningen)
- de tegoeden op direct opvraagbare spaarrekeningen van rekeninghouders (dus niet de tegoeden op termijndeposito's)
- de door de bank aangetrokken daggeldleningen (leningen die tussen banken onderling verstrekt worden met een looptijd van slechts één dag, voor bedragen van tientallen tot honderden miljoenen euro's).

Nu is de vraag, als overheden en banken gewoon geld kunnen maken, hoeveel geld bestaat er dan?

In het verleden werd de totale hoeveelheid geld in omloop beperkt door de fysieke beperking op datgene dat gebruikt werd als geld. Bijvoorbeeld, om meer goud- of zilvergeld te creëren moest er meer goud of zilver worden gevonden en gedolven. Tegenwoordig wordt geld letterlijk gecreëerd als schuld. Nieuw geld wordt gecreëerd zodra iemand een lening neemt bij de bank. Het gevolg is dat de totale hoeveelheid geld dat gecreëerd kan worden maar één echte beperking heeft; de totale hoeveelheid schuld. (Totale Amerikaanse schuld in 1975 was \$ 5 triljoen, in 2006 was het \$ 45 triljoen (?).)

U.S. NATIONAL DEBT CLOCK

The Outstanding Public Debt as of 30 Jan 2012 at 10:43:54 PM
GMT is:

\$15,248,154,428,061.28

The estimated population of the United States is **312,135,519** so each citizen's share of this debt is
\$48,851.07.

The National Debt has continued to increase an average
of **\$3.94 billion per day** since September 28, 2007!

Overheden plaatsen een wettelijke limiet op de creatie van nieuw geld door regels te handhaven: Fractionele Reserve Vereisten. Deze fractionele reserve

vereisten verschillen van land tot land en van tijd tot tijd. In het verleden was het een gebruikelijke vereiste dat banken tenminste één dollar aan echt goud in de kluis hadden voor iedere tien dollar aan schuldgeld dat gecreëerd werd.

Tegenwoordig zijn de reserve vereistenverhoudingen niet meer van toepassing op de verhouding tussen nieuw geld en goud in de kluis, maar slechts op de verhouding tussen nieuw schuldgeld en bestaand schuldgeld dat gestort is bij de bank. Tegenwoordig bestaan de reserves van een bank uit twee zaken. De hoeveelheid door de overheid uitgegeven contanten, of het equivalent dat de bank heeft gestort bij de centrale bank plus het reeds bestaande schuldgeld dat de bank in kas heeft.

Om dit op een eenvoudige manier uit te leggen stellen we ons voor dat er net een nieuwe bank is begonnen en nog geen houders heeft. De investeerders hebben echter een reservestorting bij de centrale bank gedaan van \$ 1111,12 in bestaand contant geld. De vereiste reserveverhouding is 9:1.

Stap 1: De bank opent haar deuren en verwelkomt haar eerste klant voor een lening. Hij heeft \$ 10,000 nodig voor een auto. Door de 9:1 reserveverhouding mag de nieuwe bank door haar reserve bij de centrale bank, ook bekend als 'basisgeld', wettelijk 9 keer dat bedrag creëren, = \$ 10,000 op basis van de schuldbelofte van de lener. Deze \$ 10,000 wordt nergens van afgenomen. Het is compleet nieuw geld dat simpelweg op de leners rekening wordt ingevoerd als bankkrediet. De lener schrijft dan een cheque op dat bankkrediet om de auto te kopen.

Stap 2: De verkoopster stort deze nieuw gecreëerde \$ 10,000 bij haar bank. In tegenstelling tot het basisgeld dat gestort is bij de centrale bank mag dit nieuw gecreëerde kredietgeld niet vermenigvuldigd worden met de reserveverhouding.

Het wordt daarentegen gedeeld door de reserveverhouding. Met een verhouding van 9:1 mag een lening van \$ 9.000 gecreëerd worden op basis van de storting van \$10,000.

Stap 3: Als die \$ 9,000 wordt gestort door een derde partij bij dezelfde bank die het creëerde of bij een andere bank, dan wordt dit de wettige basis voor een derde uitgifte van bankkrediet. Ditmaal voor het bedrag van \$ 8,100. Zoals een matroesjka waarbij iedere laag een iets kleinere pop binnenin bevat, bevat iedere storting de mogelijkheid voor een iets kleinere lening in een oneindig afnemende reeks. Als het gecreëerde leengeld niet wordt gestort bij de bank, dan stopt het proces. Dat is het onvoorspelbare deel van het geldcreatiemechanisme.

Maar waarschijnlijk wordt bij iedere stap het nieuwe geld wél gestort bij een bank. En het reserveverhoudingsproces kan zich keer op keer herhalen totdat er bijna \$100,000 aan gloednieuw geld is gecreëerd binnen het banksysteem. Al dit geld is volledig gecreëerd uit schuld en het hele proces is

wettelijk toegestaan door de eerste reservestorting van \$ 1111,12 die nog steeds onaangeroerd bij de centrale bank liggen. Bovendien moeten onder dit ingenieuze systeem de boekhoudingen van iedere bank in de ketting tonen dat de bank 10% meer aan gestort geld heeft dan het uit heeft staan als leningen. Dit geeft banken een sterke motivering om stortingen te verkrijgen om zo leningen te kunnen maken, waarmee ze de misleidende maar algemene indruk wekken dat leningen uit de stortingen komen. Tenzij alle opvolgende leningen bij dezelfde bank worden gestort kun je niet zeggen dat een individuele bank haar originele basisgeldreserve bijna 90 keer heeft vermenigvuldigd door bankkrediet te geven vanuit het niets. Echter, het banksysteem is een gesloten kring. Het bankkrediet van de ene bank wordt een storting bij de andere en vice versa. In een theoretische wereld waarin alles gelijk wordt uitgewisseld zou het uiteindelijke resultaat precies hetzelfde zijn, alsof het hele proces plaatsvond in één bank. Dat wil zeggen dat de originele centrale bankreserve van de bank van iets meer dan \$ 1100 haar toestaat om uiteindelijk rente te incasseren op tot \$ 100,000 die de bank nooit had.

Banken lenen dus geld uit dat ze NIET HEBBEN!

Dit klinkt belachelijk, maar het wordt nog mooier.

In de afgelopen tientallen jaren, als gevolg van het lobbyen door de banken, zijn de vereisten om een storting te doen bij de nationale centrale bank in sommige landen vrijwel verdwenen (in sommige landen is de Centrale Bank Reserve Vereiste = \$ 0) en de daadwerkelijke verhoudingen kunnen veel hoger zijn dan 9:1. Voor sommige typen rekeningen zijn verhoudingen van 20:1 tot 30:1 gebruikelijk. En recentelijk, door gebruik te maken van dossierkosten om de vereiste reserve van de lener te verkrijgen hebben banken nu een manier gevonden om de beperkingen op de reservevereisten totaal te omzeilen. Dus, hoewel de regels ingewikkeld zijn, is de realiteit voor het gezonde verstand eigenlijk heel simpel. Banken kunnen zoveel geld creëren als wij kunnen lenen.

“Iedereen weet onbewust dat banken geen geld uitlenen. Als je geld opneemt van je spaarrekening vertelt de bank niet dat dat niet kan omdat zij het geld heeft uitgeleend aan iemand anders.”

-Mark Mansfield, Econoom en Auteur

Ondanks het eindeloos gepresenteerde beeldmateriaal van de Munt, beslaat het door de overheid gecreëerde geld typisch slechts minder dan 5% van het geld in omloop. Meer dan 95% van al het geld dat nu bestaat werd gecreëerd door iemand die een schuldbekentenis tekende aan een bank. Daarnaast wordt bankkrediet in grote hoeveelheden gecreëerd en vernietigd, iedere dag, als nieuwe leningen worden afgesloten en oude worden afbetaald.

“Ik ben bang dat de gewone burger niet graag zal horen dat banken hun geld kunnen creëren en dat ook doen.

...En zij die het krediet van een land beheersen, sturen het beleid van regeringen en hebben het lot van de bevolking in hun handen.”

-Reginald McKenna, voormalig Voorzitter Midlands Bank van Engeland

Banken kunnen dit geldsysteem alleen uitvoeren in actieve samenwerking met de overheid:

- Ten eerste nemen overheden wettig betaalmiddelwetten aan om ons de nationale fiatvaluta te laten gebruiken.
- Ten tweede staan overheden het toe dat privaat bankkrediet uitbetaald wordt in deze overheidsvaluta.
- Ten derde dwingen overheidsrechtbanken schulden af.
- Tenslotte voeren overheden regelgevingen door om de functionaliteit en geloofwaardigheid van het geldsysteem te waarborgen voor het publiek, terwijl ze niets doen om het publiek te informeren over waar geld daadwerkelijk vandaan komt.

De simpele waarheid is dat wanneer wij tekenen op de stippelijntje van een contract voor een lening of hypotheek, onze ondertekende betalingsbelofte - ondersteund door het onderpand dat we opgeven als we niet betalen - het enige van echte waarde is in de transactie. Voor iedereen die gelooft dat we onze belofte nakomen is die leenovereenkomst of hypotheek nu een draagbaar, uitwisselbaar en verkoopbaar stuk papier. Het is een schuldbekentenis die waarde vertegenwoordigt en daardoor een vorm van geld is. Dit is geld dat de lener inwisselt tegen de zogenaamde lening van de bank. Een lening in de echte wereld betekent dat de uitlener iets te lenen moet hebben. Als je een hamer nodig hebt, dan is mijn belofte voor een hamer die ik niet heb niet echt behulpzaam.

Maar in de kunstmatige wereld van geld mag een belofte van de bank om geld te betalen dat hij niet heeft doorgaan voor echt geld. En wij accepteren het als zodanig.

"En zodoende is ons nationaal circulerende medium nu overgeleverd aan de leentransacties van banken, die geen geld uitlenen, maar geld beloven te geven dat ze niet hebben."

-Irving Fisher, Econoom & Auteur

Als de lener de schuldbelofte ondertekent, zet de bank de transactie op de balans door het maken met een paar toetsaanslagen op de computer van een gelijke schuld van de bank aan de lener. Vanuit het oogpunt van de lener wordt dit geleend geld op zijn of haar rekening gezet. En omdat de overheid deze schuld van de bank aan de lener toestaat om omgezet te

worden in overheidsfiatvaluta, moet iedereen het accepteren als geld. Nogmaals, de basiswaarheid is erg eenvoudig. Zonder het document dat de lener ondertekende, had de bankier niets om uit te lenen.

Heb je je wel eens afgevraagd hoe iedereen, de overheid, de corporaties, kleine bedrijven, families, allemaal tegelijkertijd schuld kunnen hebben en voor zulke astronomische bedragen? Heb je je wel eens afgevraagd hoe er zoveel geld kan zijn om uit te lenen?

Nu weet je het, dat is er niet.

Banken lenen geen geld uit. Ze maken het eenvoudigweg van schuld.

En omdat schuld potentieel onbeperkt is, is de aanvoer van geld dat ook. En zo blijkt, is de tegenovergestelde situatie ook waar: Geen schuld, geen geld. Is het niet verbazingwekkend dat ondanks de enorme overvloed aan hulpbronnen, innovatie en productiviteit die ons omringen, bijna iedereen, van overheden tot bedrijven tot individuen allemaal zware schulden hebben bij bankiers? Als mensen eens zouden stoppen en zich afvragen hoe dat kan! Hoe kan het zijn dat de mensen die de echte rijkdom in de wereld produceren (landbouwers bijvoorbeeld) schuld hebben bij hen die slechts het geld uitlenen dat die rijkdom vertegenwoordigt.

Nog verbazingwekkender is het dat als geld schuld is en er geen schuld was, er dus ook geen geld zou zijn.

"Dat is wat ons geldsysteem is. Als er geen schulden zouden zijn in ons geldsysteem, dan zou er geen geld meer zijn."

-Marinner S. Eccles, Voorzitter & Gouverneur van de Federale Reserve

Als dit nieuw is voor je, dan ben je niet de enige. De meeste mensen denken dat als alle schulden zouden zijn afbetaald, de toestand van de economie zou verbeteren. Dat is zeker waar op individueel niveau. Zoals wij meer te besteden hebben als onze lening is afgelost, denken wij dat als niemand meer schuld zou hebben, er over het geheel meer geld zou zijn om te spenderen. Maar de waarheid is het tegenovergestelde. Er zou helemaal geen geld zijn.

Daar heb je het. We zijn volledig afhankelijk van voortdurend vernieuwd bankkrediet, anders zou er helemaal geen geld zijn. Geen leningen, geen geld.

Dat is wat er gebeurde tijdens de Grote Depressie. De geldaanvoer slonk drastisch omdat de aanvoer van leningen opdroogde.

"Dit is een verbijsterende gedachte. We zijn volledig afhankelijk van commerciële banken. Men moet iedere dollar lenen die in omloop is, contant of krediet. Als de banken ruimschoots synthetisch geld maken, zijn we welvarend; zo niet, dan verhongeren we. We zitten absoluut zonder permanent geldsysteem. Wanneer je het hele plaatje ziet, is de tragische absurditeit van onze hopeloze positie haast onvoorstelbaar, maar zo is het."

-Robert H. Hemphill, Kredietmanager Federale Reservebank, Atlante, Georgia. Perpetual debt

Dat is nog niet alles. Banken creëren alleen de hoofdsom. Ze creëren niet het geld om de rente te betalen. Waar moet dat vandaan komen?

De enige plek waar leners geld kunnen verkrijgen om hun rente te betalen is de geldhoeveelheid van de totale economie. Maar bijna die hele geldhoeveelheid is op dezelfde manier gemaakt. Het is bankkrediet dat moet worden terugbetaald met meer dan werd gecreëerd. Dus overall zijn er leners in dezelfde situatie die driftig proberen het geld te verkrijgen dat ze nodig hebben om zowel de hoofdsom als de rente terug te betalen uit een totale geldhoeveelheid die alleen de hoofdsom bevat. Het is duidelijk onmogelijk voor iedereen om de hoofdsom plus de rente terug te betalen, want het rentegeld bestaat niet. Dit kan zelfs worden uitgedrukt in een simpele wiskundige formule:

$P / (P+I)$ zal hun leencontract nakomen.

$I / (P+I)$ zullen failliet gaan.

Het grote probleem hier is dat voor langlopende leningen als hypotheek en staatschuld de hoeveelheid rente de hoofdsom ver overschrijdt. Tenzij er veel extra geld wordt gecreëerd om de rente te betalen, betekent dit een hoog aantal faillissementen en een niet-functionerende economie. Om een functionele maatschappij te hebben moet het aantal faillissementen laag zijn. Om dit te bereiken moet er steeds meer schuldgeld worden gecreëerd om aan de huidige vraag naar geld te voldoen om de voorgaande schuld af te betalen. Maar dit maakt de totale schuld natuurlijk groter en dat betekent dat er meer rente moet worden betaald, wat resulteert in een immer escalerende, onafwendbare spiraal van zich opstapelende schuld.

Het is slechts het tijdsverschil tussen de geldcreatie als nieuwe leningen en het terugbetalen dat voorkomt dat het geldtekort toeslaat en het hele systeem failliet maakt. Maar terwijl het onverzadigbare kredietmonster van de banken groter en groter wordt, wordt de noodzaak om meer schuldgeld te creëren om het te voeden almaar dringender.

Waarom zijn de rentetarieven zo laag?

Waarom krijgen we ongevraagde creditcards met de post?

Waarom spendeert de Amerikaanse overheid sneller dan ooit?

Is dit het afwenden van een instorting van het hele monetaire systeem?

Een rationeel persoon moet zich afvragen of dit echt eeuwig door kan gaan.

Is een instorting niet onafwendbaar?

"Één ding dat je je moet realiseren over ons fractionele reserve banksysteem is dat, net als bij een spelletje stoelendans, zolang de muziek blijft spelen er geen verliezers zijn."

-Andrew Gause, Monetaire Historicus

Geld faciliteert productie en handel. Als de geldhoeveelheid toeneemt, wordt geld steeds waardelozener, tenzij de productie en handel in de echte wereld met dezelfde hoeveelheid groeien. Tel daar de realisatie bij op dat als we horen dat de economie groeit met 3% per jaar het een constante stijging lijkt, maar dat niet is.

De 3% van dit jaar vertegenwoordigt meer goederen en diensten dan de 3% van vorig jaar - want het is 3% van het nieuwe totaal. In plaats van de rechte lijn die je je voorstelt bij die woorden, is het eigenlijk een exponentiële curve die almaar steiler wordt.

"De grootste tekortkoming van de mensheid is ons onvermogen om de exponentiële functie te begrijpen."

-Albert A. Bartlett, physicist

Het probleem is natuurlijk dat eeuwige groei van de echte economie eeuwig escalerend gebruik van grondstoffen en energie vereist. Steeds meer goederen moeten van grondstof tot afval worden, ieder jaar, voor altijd, enkel om te voorkomen dat dit systeem instort.

"Iemand die denkt dat exponentiële groei eeuwig door kan gaan in een eindige wereld is een gestoorde of een econoom."

-Kenneth Boulding, economist

Vier eenvoudige vragen

Wat kunnen wij doen aan deze ronduit griezelige situatie?

In ieder geval hebben we een heel ander idee van geld nodig. Het is tijd dat meer mensen zichzelf en hun overheden vier simpele vragen stellen.

Overall ter wereld lenen overheden geld met rente van private banken.

Staatsschuld is een groot deel van de totale schuld. Het onderhouden van die schuld vraagt veel belastinggeld. We weten dat banken het geld creëren dat ze uitlenen. Overheden hebben ze toestemming gegeven dit te doen.

Dus, de eerste vraag is:

1) Waarom lenen overheden geld van banken met rente als de overheid al het rentevrije geld zelf kan maken?

De tweede grote vraag is:

2) Waarom überhaupt geld als schuld creëren? Waarom geen geld creëren dat continue circuleert en niet eeuwig met rente herleend moet worden om te bestaan?

Derde vraag:

3) Hoe kan een geldsysteem dat alleen kan functioneren met eeuwig versnellende groei gebruikt worden om een duurzame economie op te bouwen? Is het niet vanzelfsprekend dat eeuwig versnellende groei en duurzaamheid onvereenigbaar zijn?

En uiteindelijk:

4) Wat is er met ons huidige systeem dat het totaal afhankelijk maakt van eeuwige groei? Wat moet er veranderd worden om een duurzame economie mogelijk te maken?

Woeker

Ooit werd het rekenen van rente op leningen 'woekeren' genoemd. Er stonden zware straffen op, zelfs de doodstraf. Iedere grote godsdienst verbood woekeren.

De meeste argumenten tegen de praktijk waren moreel. Men geloofde dat het enig legitieme doel van geld was om de uitwisseling van echte goederen en diensten te vergemakkelijken. Iedere vorm van geld verdienen door simpelweg geld te bezitten werd gezien als de daad van een parasiet of van een dief. Echter, toen de kredietbehoefte van de commercie toenam, verloren de morele argumenten het uiteindelijk tegen het argument dat uitlenen risico met zich meebrengt en verlies van mogelijkheden van de uitlener. Daarom is winst maken door uitlenen gerechtvaardigd.

Tegenwoordig lijken deze ideeën ouderwets. Nu wordt het idee om geld te verdienen met geld gezien als een ideaal om naar te streven. Waarom zou je werken, als jouw geld kan werken voor jou? Echter, als je je een duurzame toekomst voorstelt, is het duidelijk dat het rekenen van rente zowel een moreel als een praktisch probleem is.

Stel je een maatschappij en economie voor die de eeuwen kan doorstaan omdat ze, in plaats van haar energiereserves te plunderen, zichzelf beperkt tot wat er vandaag binnenkomt. Er wordt niet meer hout gekapt dan er bijgroeit in dezelfde periode. Alle energie is hernieuwbaar: zon, zwaartekracht, geothermische- en magnetische energie en wat we nog meer ontdekken. Deze maatschappij leeft binnen de grenzen van haar niet-hernieuwbare bronnen door alles te hergebruiken en recyclen. En de populatie vervangt zichzelf gewoon.

Zo'n maatschappij zou nooit kunnen functioneren met een geldsysteem dat totaal afhankelijk is van eeuwig versnellende groei. Een stabiele economie heeft een geldsysteem nodig dat tenminste in staat is stabiel te blijven zonder in te storten.

Laten we ons voorstellen dat het totale volume van de stabiele geldhoeveelheid wordt vastgelegd. Laten we ons ook voorstellen dat gelduitleners ook bestaand geld moeten hebben om uit te lenen. Als sommige mensen in deze geldhoeveelheid systematisch geld met rente gaan uitlenen, neemt hun deel in de geldhoeveelheid toe. Als ze al het geld dat

wordt terugbetaald blijven uitlenen tegen rente, wat is dan het onvermijdelijke resultaat? Of het nu goud, fiat- of schuldgeld is, maakt niet uit. De gelduitleners krijgen uiteindelijk al het geld. En als alle faillissementen en bankroets zijn afgehandeld, krijgen ze alle echte goederen ook. Alleen als de inkomsten van lenen met rente eerlijk verdeeld worden onder de bevolking zou dit kernprobleem worden opgelost. Hoge belastingen op bankwinsten zouden dit kunnen bereiken. Maar waarom zouden banken dan nog zaken willen doen?

Als we ons ooit zouden bevrijden van de huidige situatie kunnen we ons bankieren voorstellen als een non-profit dienst voor de samenleving. De inkomsten uit rente worden verdeeld als een universeel burgerdivident, of uitlenen helemaal zonder rente te rekenen.

“Ik heb nog niemand gehad die met logica en verstand kon verantwoorden dat de federale overheid het gebruik van haar eigen geld moet lenen... Ik geloof dat er een tijd komt dat mensen eisen dat dit verandert. Ik geloof dat er een tijd komt in dit land waarin ze jou en mij en iedereen in het Congres de schuld zullen geven van het nutteloos toekijken terwijl zo’n idioot systeem blijft bestaan.”

-Wright Patman, Democratisch Congreslid 1928 - 1976

Het systeem veranderen

Als de fundamentele aard van het systeem de problemen veroorzaakt, zal bijsturen van dat systeem die problemen nooit oplossen. Het systeem zelf moet vervangen worden.

Veel monetaire critici pleiten voor een terugkeer naar op goud gebaseerd geld. Ze beweren dat goud een lange historie van betrouwbaarheid heeft. Ze negeren de vele vormen van oplichting die met goud mogelijk zijn: het afvijlen van munten, het aanlengen van metaal, alles opkopen en de prijs opdrijven. Dit vond allemaal ruimschoots plaats in het oude Rome en droeg bij aan haar ondergang. Sommigen raden zilver aan omdat er meer van is dan goud, waardoor het moeilijker is de prijs te beïnvloeden.

Velen betwijfelen of edelmetalen überhaupt wel terug moeten keren. Niemand wil meer een zware zak munten meenemen om te winkelen. Het is zeker dat papier-, digitaal-, plastic- of nog waarschijnlijker, biometrisch ID-geld het medium van handel zal worden met dezelfde mogelijkheid tot het creëren van onbeperkt schuldgeld zoals nu. Daarnaast, als goud weer de enige wettige basis voor geld zou worden, zouden zij die geen goud hebben plotseling geen geld meer hebben. Andere pleitbezorgers voor monetaire hervorming hebben vastgesteld dat hebzucht en oneerlijkheid de belangrijkste problemen zijn en dat er misschien betere manieren zijn voor

een eerlijk en open geldsysteem dan terugkeren naar zilver of goud.

Inventieve geesten hebben een aantal alternatieve manieren voorgesteld om geld te creëren. Veel private ruilhandelsystemen creëren geld als schuld, zoals banken doen, maar het wordt openlijk gedaan en zonder rente te rekenen. Een voorbeeld is een ruilhandelsysteem waarin schuld wordt uitgedrukt als beloften voor uren arbeid. Alle uren worden gelijkwaardig gewaardeerd op een dollarschaal, zodat uren kunnen worden omgerekend naar de dollarprijs van goederen. Zo'n geldsysteem kan door iedereen worden opgezet die een manier verzint om de boekhouding te doen en genoeg en betrouwbare deelnemers vindt. Een lokaal ruilhandelsysteem opzetten, ook al zou het nu weinig nut hebben, zou een slim noodplan zijn voor iedere gemeenschap.

Monetaire hervorming is net als politieke hervorming, een groot onderwerp dat een wil tot verandering vereist en een wil om buiten kaders te denken. Monetaire hervorming zal net als politieke hervorming, niet gemakkelijk tot stand komen. Want de krachtige belanghebbenden die profiteren van het huidige systeem zullen alles doen om hun voordeel te behouden.

Nu we gezien hebben dat geld slechts een idee is en dat geld in werkelijkheid alles kan zijn wat wij het maken, is hier een simpel alternatief monetair concept om te overwegen. Dit model is gebaseerd op systemen die in het verleden hebben gewerkt in Engeland en Amerika. Systemen die ondermijnd en vernietigd zijn door de goudsmid-bankiers en hun fractionele reservesysteem.

Om een economie te creëren op permanent rentevrij geld, zou geld simpelweg door de overheid kunnen worden gecreëerd en gespendeerd in de economie - het liefst aan duurzame infrastructuur die de economie ondersteunt, zoals wegen, spoorwegen, bruggen, havens en publieke markten. Dit geld zou niet worden gecreëerd als schuld. Het zou worden gecreëerd als waarde. De waarde is dan waar het aan uitgegeven werd. Als dit nieuwe geld een proportionele groei in handel mogelijk maakte zou het helemaal geen inflatie veroorzaken.

Als overheidsuitgaven wel inflatie zouden veroorzaken, zouden er twee mogelijke opties zijn.

- Inflatie is in wezen een proportionele belasting op geld. Of het geld nu 20% in waarde daalt of de overheid 20% van ons geld afpakt, het effect op onze koopkracht is hetzelfde. (Nu hebben we beide: inflatie én belastingen!!) Op deze manier zou inflatie in plaats van belasting politiek acceptabel zijn, indien het goed besteed wordt en beperkt blijft.
- Of de overheid kan inflatie tegengaan door belastinggeld te innen dat

ze dan uit roulatie neemt. Hierdoor krimpt de geldhoeveelheid en wordt de waarde hersteld.

Om deflatie tegen te gaan, het verschijnsel van dalende lonen en prijzen, kan de overheid simpelweg meer geld besteden, dus creëren. Zonder concurrerende, private schuldgeldcreatie zouden overheden effectievere controle hebben over de geldhoeveelheid van hun land. De bevolking weet wie de schuldige is als het fout gaat. Regeringen zouden komen en gaan, afhankelijk van hun vermogen om de geldwaarde te handhaven. De overheid zou voornamelijk draaien op belastinggeld, net als nu. Maar met dit belastinggeld koop je veel meer, omdat er geen rente hoeft te worden betaald aan private bankiers. Er kan geen staatsschuld zijn als de federale overheid simpelweg het geld maakt dat ze nodig heeft. Onze eeuwige, gezamenlijke lijfeigenschap aan de banken door rentebetalingen over staatsschuld zou onmogelijk zijn.

“Geld is een nieuwe vorm van slavernij, te onderscheiden van de oude door het simpele feit dat het onpersoonlijk is, er is geen menselijke relatie tussen de meester en de slaaf.”

-Leo Tolstoy

De onzichtbare kracht

“Niemand is meer geknecht dan hij die ten onrechte denkt vrij te zijn.”

-Goethe

Wat ons geleerd is als democratie en vrijheid, is in werkelijkheid een ingenieuze en onzichtbare vorm geworden van economische dictatuur. Zolang onze hele maatschappij volledig afhankelijk blijft voor haar geldhoeveelheid van bankkrediet, zijn bankiers in de positie om te beslissen wie het geld krijgt dat zij nodig hebben en wie niet.

“Het moderne banksysteem maakt geld uit het niets. Dit proces is misschien de meest verbazingwekkende truc die ooit uitgevonden is. Bankieren was bedacht in onrecht en geboren in zonde. Bankiers bezitten de aarde. Neem je ze dit af, maar laat je hen de macht om geld te creëren, dan zullen ze met een pennenstreek genoeg geld creëren om het terug te kopen... Neem deze grote macht van ze weg en alle grote fortuinen, zoals het mijne, zullen verdwijnen en zouden moeten verdwijnen, want dan zou dit een betere en blijere wereld zijn. Maar als je slaaf wilt blijven van de banken en de kosten van je eigen slavernij wilt betalen, laat bankiers dan geld blijven creëren en krediet beheren.”

-Sir Josiah Stamp, Directeur Bank van Engeland 1928 - 1941

“Het onvermogen van de kolonisten om de macht over hun eigen geld uit de handen van George III en de internationale bankiers te krijgen was de hoofdrede voor de Onafhankelijkheidsoorlog.”

-Benjamin Franklin

Tegenwoordig weten weinig mensen dat de geschiedenis van de VS, sinds de Revolutie in 1776 grotendeels het verhaal is van een epische strijd om vrij te worden en te blijven van de macht van Europese en internationale banken. Deze strijd werd uiteindelijk verloren in 1913, toen President Woodrow Wilson de Federal Reserve Wet ondertekende, waarmee het internationale bankkartel de macht kreeg over het creëren van Amerika's geld.

“Ik ben een zeer ongelukkig man. Ik heb onwetend mijn land geruïneerd. Een groots industrieel land wordt bestuurd door haar kredietsysteem. Ons kredietsysteem is geconcentreerd. De groei van dit land en al onze activiteiten zijn in handen van een paar mensen. We zijn één van de slechtst bestuurde en meest gedomineerde regeringen in de beschaafde wereld, niet langer een regering van vrije opinie, niet langer een regering van overtuiging en de stem van de meerderheid, maar een regering van de mening en invloed van een klein select gezelschap.”

-Woodrow Wilson, President van de VS 1913 - 1921

De kracht van dit systeem zit diep ingebakken, net als de educatie- en mediastilte rond het onderwerp. Jaren geleden interviewde de Canadese vicepremier grote aantallen niet-economen, zowel hoogopgeleide professionals als nuchtere mensen, op straat en ontdekte dat niemand een juist begrip had van hoe geld wordt gemaakt. Je kunt waarschijnlijk wel zeggen dat de meeste mensen, waaronder de baliemedewerkers van banken, nog nooit over het onderwerp hebben nagedacht. Jij wel?

“Alle verbazing, verwarring en paniek in Amerika stamt niet uit tekortkomingen in de Grondwet of Confederatie, niet uit de zucht naar eer of deugd, maar uit de complete onwetendheid over de aard van munt, krediet en circulatie.”

-John Adams, 'Founding Father' van de Amerikaanse Grondwet

Het moderne 'geld-als-schuld'-systeem werd iets meer dan 300 jaar geleden geboren toen de eerste Bank van Engeland werd opgezet met een Koninklijke toestemming voor het fractioneel uitlenen van goudreçu's met een bescheiden verhouding van 2:1. Die bescheiden verhouding was een spreekwoordelijke voet tussen de deur. Het systeem is nu wereldwijd, creëert vrijwel onbeperkte hoeveelheden geld uit het niets en heeft bijna iedereen op de planeet vastgeketend aan een immer groeiende schuld die

nooit kan worden afbetaald.

Kan dat allemaal per ongeluk zijn gebeurd? Of is het een samenzwering?
Hier staat duidelijk iets heel groots op het spel.

“Diegene die de hoeveelheid geld beheerst in ons land is absoluut meester van alle industrie en handel... en wanneer je je beseft dat het hele systeem erg makkelijk te besturen valt op verschillende manieren door een paar machtige mannen aan de top, hoeft niemand je te vertellen hoe inflatie en depressies ontstaan.”

-James A. Garfield, vermoorde President van de VS

“De overheid moet al het geld en krediet dat nodig is om het uitgavenpatroon van de overheid en de koopkracht van de burgers te bevredigen creëren, uitgeven en in circulatie brengen. Door deze principes aan te nemen wordt de belastingbetaler een immense som aan rente bespaard. Het privilege van het creëren en uitgeven van geld is niet alleen het ultieme voorrecht van een regering, het is ook haar grootste creatieve mogelijkheid.”

-Abraham Lincoln, vermoorde President van de VS

*“Totdat de macht over gelden kredietcreatie is teruggenomen door de overheid en wordt erkend als haar opvallendste en heiligste verantwoordelijkheid, is discussie over een soeverein parlement en democratie waardeloos en zinloos. Wanneer een land breekt met haar macht over krediet, maakt het niet uit wie de wetten maakt...
Woeker zal, wanneer het aan de macht komt, ieder land verwoesten.”*

-William Lyon McKenzie King, voormalig premier van Canada

“Wij zijn de Washington Post, de New York Times, Time Magazine en andere toonaangevende media, wier hoofdredacteuren onze meetings hebben bijgewoond, zeer erkentelijk dat zij hun belofte van geheimhouding bijna 40 jaar lang trouw zijn nagekomen. Het zou voor ons onmogelijk zijn geweest onze plannen te verwezenlijken als we al die jaren aan de publiciteit zouden zijn blootgesteld. Maar, de wereld is nu beschaafder en bereid om tot een wereldregering te komen. De supranationale soevereiniteit van een intellectuele elite en wereldbankiers is verre te prefereren boven het nationale zelfbeschikkingsrecht van de afgelopen eeuwen.”

-David Rockefeller in een toespraak voor de Trilaterale Commissie, 1991

“Alleen kleine geheimen hoeven beschermd te worden. Grote geheimen worden beschermd door publiek ongeloof.”

-Marshall McLuhan, Media ‘goeroe’